

sig tvivlende overfor Kravet om politisk Valgret og Valgbarhed.

Det er en uhyre Fejltagelse at tro, at det haster mindre med at give Kvinden samme politiske Rettigheder som Manden, end med at give hende andre Rettigheder, hun har Krav paa. Hvad har Kvinden vundet, naar hun faar lige Ret med Manden til at forsørge sig selv? I Virkeligheden saa godt som intet. Den fri Konkurrence har allerede nu bragt det saa vidt, at Arbejderne maa nøjes med Sulteføde, som de maa føre et Slaveliv for at skaffe sig. Naar Kvinden møder paa Arbejdsmarkedet som Mandens Konkurrent, altsaa underbyder Manden, vil Kampen for Tilværelsen blive endnu håardere, Nøden endnu mere skrigende; hun er bare sluppen ud af et Slaveri og ind i et andet, om hvis Frygtelighed mangen falden Kvinde kan give Besked. Sagen er, at efter Ophævelsen af det gamle Slaveri er der, ved Hjælp af Pengemagten og den private Jordejendomsret i Forbindelse med den fri Konkurrence, skabt et nyt, haardt Slaveri, som Nutidens Arbejder sukker under, og hvis Haardhed stiger med Konkurrencen mellem Arbejderne. Kvinden vil derfor i sin Kamp for Retten til at arbejde og forsørge sig selv sikkert finde sine bitreste Modstandere i Arbejdernes Lejr.

Skal der naas noget for Kvinden ved hendes Ligeberettigelse med Manden paa Arbejdsmarkedet, maa Arbejderspørgsmaalet først løses saaledes, at Arbejder og Slave ikke blive enstyrdige Begreber, men at ethvert sundt Menneske, som vil arbejde, faar Arbejdets fulde Frugt og altsaa bliver i Stand til at skabe sig en menneskeværdig Tilværelse. Men denne Sag løses ikke uden Kvindens Hjælp. Kvinden bør arbejde af alle Kræfter for at faa samme politiske Rettigheder som Manden, om ikke for andet, saa for at faa Arbejderspørgsmaalet ud af Verden, thi først da er hun hjulpen.

Kast en Gang et Blik paa vort politiske Liv siden 1849 og se, hvilken Ynkkelighed Mændenes Politik fremviser; dens Særpræg er Vankelmodighed. Kvinden har for Tiden Ret til saa godt som intet, hun bør have Ret til alt, som Manden har eller faar Ret til; alle Døre maa aabnes for hende, men hvad kan hun vente sig af Mændene, med de Erfaringer for Øje, som vor politiske Historie opviser? Vent intet! Først naar hun ved Hjælp af sine politiske Rettigheder kan tage sin Ret, først da faar hun den.

Kvinden bør af alle Kræfter arbejde for at faa politisk Valgret og Valgbarhed i samme Udstrækning, som Manden har det; hun bør det for sin egen Skyld, for Arbejdernes Skyld, og for hele Samfundets Skyld. Arbejdernes Elendighed og Reaktionens Voldtægt mod Friheden truer Samfundet med Ulykker, som Mændene synes at mangle Tro, Mod og Vilje til at frelse

os fra. Vi haaber, at Kvinden har, hvad Mændene mangle af Tro, Mod og Vilje, saa hun maa frelse det Samfund, Mændene har svigtet. Derfor politisk Valgret og Valgbarhed for *Kvinden*.

Fra Børnehjemmet „Kana“.

Fru Meyer skal have Tak for sit lille Indlæg i Børnehjemssagen, som findes i »Hvad vi vil« for 15. Avgust 1888. Jeg kan samstemme med hende i det meste og har ogsaa til Dels den Mening, at det vil være vanskeligt, *dog ikke umuligt*, for den private Godgørelse at holde vore Børnehjem oppe, fordi Kærlighed til Sagen i sin Helhed er saa ringe. Fru M. nævner nu, at den bedste Maade, hvorpaa Børnehjemmene kan holdes oppe, og Børnene i Hjemmet bedst fredes og bevares imod at faa Følelse af at være sat uden for Samfundet, det vilde være, om Staten eller Kommunen tog Sagen i sin Haand. Heri er jeg ikke enig med Fru M.; thi jeg synes nemlig, at Staten og Kommunen har givet ikke saa faa Beviser paa, at den ikke har rigtigt Greb paa Sagen. Fru M. siger nej og atter nej til, at Børnene skal paa Fattiggaarden, men i og for sig er det jo dog ikke Bygningen Fattiggaarden, som er det afskrækkende for os, nej, det er den Aand og Maade, hvorpaa den ledes, der gør, at den ikke bliver til et *Hjem* for de stakkels gamle Mennesker og Børn, som tvinges til at leve deres Liv der. Og mon det vilde blive anderledes i de saakaldte Børnehjem, naar Staten og Kommunen tog Sagen i sin Haand, end det nu er paa Fattiggaarden? Jeg tror det ikke. Mon det, som gør, at Forholdene paa Fattiggaardene er saa usle, som de er, ikke skulde være det, at *Bestyrerpladsen er et Embede med temmelig gode Indtægter, men med meget ringe Kendskab og Kærlighed til de Mennesker og Børn, for hvem de egentlig skulde være en Fader og Moder*. Nu vil jeg ikke dermed sige, at det altid er paa Børnehjemmene, som det skal være. Ak, nej! der fattes meget; thi det at være Børneopdrager er ikke saadan lige hen ad Landevejen. Det er ikke nok, at Børnene faa ren Skjorte og Mad i rette Tid og ellers ikke bliver slaaede halvt fordærvet; nej, der hører mere til. Børneopdragelsen er en stor, ansvarsfuld Sag — Barndomstiden er Grundvolden, hvorpaa hele det senere Menneskeliv skal bygges; derfor: er Grundvolden daarlig, saa ser det kun smaat ud med det Menneskeliv, der skal bygges paa den. Derfor gælder det om for dem, som skal være med til at bygge en god Grundvold i Barnet, at de sidde inde med Evner dertil, og saa, at *disse Evner bæres frem af en brændende Kærlighed til Sagen*. Det er ikke nok, at Opdrageren har fundet en Plads, det gælder om, at han kan *fylde* den, og saadanne Opdragere er det ikke altid saa let at finde, og jeg er bange for, at Staten eller Kommunen vanskeligt vil kunne finde dem, da dens Tilbud om Pladsen vil møde i Embedsform. Paa Børnehjemmene er det derimod oftest saadan, at den Kvinde, som bliver Plejemoder, i længere Tid har gaaet med Trang til en saadan Gerning, og